

Rugăciuni

Rugăciunea este acea activitate prin care oamenii comunică cu o divinitate, cerându-i să-i ferească de rele și să-i ajute să-și cumpere casă de vacanță. După tipurile lor, unele rugăciuni sunt de formă fixă, iar altele sunt improvizate. Funcția lor este de a-i semnala divinității că există și tu pe lume și poate meriți să fii băgat în seamă.

Așa cum ne-am putea aștepta, creștinismul este paradoxal și în materie de rugăciuni. Dumnezeu, ne spun părinții bisericii, este ca un scriitor realist, anume omniscient. Pe de altă parte, rolul rugăciunii, ne spune *Evanghelia după Matei*, este acela de a-l anunța pe Dumnezeu că vrei ceva. Nu este necesar să spui ce vrei, subliniază Iisus după Matei, e suficient doar să spui rugăciunea de formă fixă cunoscută sub numele de „Tatăl nostru”. Dar, se ridică paradoxul ca iarba după ploaie, dacă Dumnezeu este omniscient, de ce nu știe și că am nevoie de ajutorul lui? C-ar trebui să știe.

În rândul al doilea, dacă Dumnezeu știe deja ce vrei, de ce a mai fost nevoie să apară rugăciunile improvizate? Nu sunt acestea niște jigniri la adresa omniscienței autorului acestei creații? Ba bine că nu.

În al treilea rând, de ce creștinismul de aromă catolică se sprijină pe ideea că Madonna se roagă pentru oameni? De ce să se roage? Doar e amanta Duhului Sfânt. N-ar putea să-i șoptească seara, înainte de culcare, „uite, oamenii vor pace în lume, fă și tu ceva în sensul ăsta”.

Din problemele enumerate mai sus rezultă fie că rugăciunile sunt niște erezii (vezi de pildă „Înger îngerașul meu”, care presupune că îngerul personal e un pierde-vară pe care trebuie să-l tragi de mânecă pentru a-l ajuta să se concentreze), fie că rugăciunile nu sunt așa cum le-am definit.

Fiind dat că e absurd să crezi că toți creștinii sunt eretici (oricât ar părea de plauzibil), am să merg pe mâna celei de-a doua variante și am să consider că rugăciunile sunt de fapt altceva.

Dacă ne gândim puțin la esența, natura și modalitatea lor fenomenală, ne dăm seama că rugăciunile ar trebui să fie de fapt o expresie a pietății. Dumnezeu știe foarte bine că ai nevoie de ajutorul lui, știe și că ești dispus să i-l ceri, dar, ca să-și rupă de la gura rostoa-

re de cuvânt adevărat efortul de a te ajuta îți este necesar să îi arăți că meriți suflul proiectat de diafragma divină. Iar modul de a-i arăta asta este rugăciunea. Rugându-te, arăți că poți sacrifica o parte din puținul tău timp liber pentru a dovedi cât ești de pios.

Este foarte important să nu te rogi pentru ceva anume. Creștinismul, la fel ca și arta, este o afacere a cărei principală regulă de joc este dezinteresul. După cum prea bine spune Iisus după Marcu, nu e nevoie decât să crezi, iar Domnul se va îngriji de restul.

O mențiune aparte o merită gestul de a împreuna mâinile în timpul rugăciunii (metaforă gestuală a comunicării cu divinitatea), prin care creștinul îi spune lui Dumnezeu „OK, acum poți să mă asculți”; iar când își despreunează mâinile, pare a-i spune „pua, acum nu mai vorbesc cu tine, mă duc să dau un telefon”.

mijomir mecu

Notă explicativă

Da, am scris intenționa „Madonna”.